

Oravecz Imre: Por

Oda szeretnék visszamenni,
a kapunk elé,
a földútra,
a part aljába,
ahol véget ér a lejtő,
ahol a megrakott kocsik megálltak,
és eloldották a kerékkötő láncot a gazdák,

a kis térségre,
ahol megszakadt a kötött kerék húzta fényes csík,
ahol legvastagabb volt a súrlódás eredménye,
ahol összegyűlt a por,

abba visszalépni volna jó,
a finom agyagörleménybe,
a hívogató, szürke lisztbe,
melyet tapodott a lábam,

visszatalálni ugyanoda,
tulajdon nyomomba,
lábam művébe,
a negatív szoborba,
a régi lábbal
azt illeszteni bele,

előbb a lábujjaimat,
a nagyot, a kisebbeket,
ügyesen kinyomni a recés, kis teknőkből,
mi kivételkor beléjük esett, megjavítani, kiigazítani,
mi megrongálódott,

visszatenni a talpam
körben a peremig tolni óvatosan,
vigyázva,
hogyan takarjon minden,
a hajlás, az ív,
középen a híd,
a lúdtalpelőtti kecses átmenet,

aztán leengedni a sarkam
és visszahelyezni a testsúlyt,

vagy visszalopni magam bárhova,
megmeríteni a lábam bárhol az érintetlen szűz porban,
mint régen, reggelente, nyáron,
mielőtt jött a csorda, konda,
mikor még messze harsogott a kürt, pattogott az ostor,
mikor még teleíratlan volt az út tiszta lapja,

érezni hús érintését,
puha ölelését,
kicsikarni a gyerekkor ígéretét újra,
még egyszer utoljára,
mielőtt beváltatlan marad minden ígéret,
mielőtt magam is por leszek.